

Վահան Տերյան

Ճամփաբաժան

Կանգնած եմ նորից ահեղ անտառում
Ճանապարհների բաժանումի մոտ.
Հանգչում եմ վերջին կրակներն աղոտ,
Ու մութն է կրկին իջնում ու փոփում...

Անցած օրերըս շարքերով դալուկ
Շողում եմ ահա և անհետանում.
Չըզիտեմ կյանքը ինձ ո՞ր է տանում.
Ամեն ինչ հարց է, մթին հանելուկ:

Ծեծում եմ կուրծքս քամիները բիրտ,
Հազար ձայներով անտառն է խոսում,
Ես ուղիների լաբիրինթոսում,
Եվ ողջը օտար, ողջը խստասիրտ:

Կանգնած եմ նորից ահեղ անտառում
Մութ ուղիների բաժանումի մոտ.
Պարզված է սիրտըս հեռուն ու հեռուն,
Այրում է հոգիս, անհուն մի կարոտ...